

DOBYTCZĘ (1) *sb n*

A sg dobytczę.

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI(XVIII) w.*

Dem. od „dobytek”; *bydlę* [z *czes. dobytce*]: Przykazał im theż [Żydom] Pan Bog przez Moizefzá/ iż gdy przydzyecie do zyemie Kánáneyfkiey [...] odłączyfz kázde pirworodne dobytcze [!] twoie fámce y poświécifz [*Vulg Ex 13/12; co pierworodnego jest w bydłach twoich, co jedno będzie samczej płci Wujek*] *BielKron 36*; [Iefliby fędziowie z ciężanych rzeczy oddálili też y iedno dobytczę/ tedy temu/ który fzkodę vcierpi/ według fźacunku onego bydłęcia ftráconego máią wrocić *HerburtStat 506 (Linde)*].

Synonim: bydlę.

SB